

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1441/2020
26.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Надежде Младеновић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу ЗК.бр.111/20 од 06.07.2020. године и Вишег суда у Нишу Кж1.бр.295/20 од 01.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 26.01.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Надежде Младеновић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу ЗК.бр.111/20 од 06.07.2020. године и Вишег суда у Нишу Кж1.бр.295/20 од 01.10.2020. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу ЗК.бр.111/20 од 06.07.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења два кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, па му је суд применом напред наведеног прописа, те одредби члана 4, 42, 45, 54. и 60. КЗ најпре утврдио посебне казне затвора за свако од два кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ у трајању од по 4 месеца, а затим применом одредбе члана 67. став 2. КЗ опозвао условну осуду изречену пресудом Основног суда у Алексинцу К. 332/18 од 25.02.2019. године, узимајући као утврђену казну затвора у трајању од 4 месеца и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 10 месеци. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1.бр.295/20 од 01.10.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Алексинцу ЗК.бр.111/20 од 06.07.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Надежда Младеновић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе или исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву истиче да дело за које је окривљени АА оптужен и правноснажно оглашен кривим по закону није кривично дело, обзиром да у чињеничном опису радње извршења кривичног дела није изричито наведено када је пресуда Основног суда у Нишу, Судска јединица у Алексинцу, по којој је окривљени био дужан да издржава своје малолетне ћерке постала извршна.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ чини онај ко не даје издржавање за лице које је по закону дужан да издржава, а та дужност је утврђена извршном судском одлуком или извршним поравнањем пред судом или другим надлежним органом, у износу и на начин како је то одлуком односно поравнањем утврђено.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела, датог у оптужном акту Основног јавног тужиоца у Алексинцу КТО бр. 88/20 од 01.04.2019. године и утврђеног у изреци првостепене пресуде и то да окривљени АА „... није давао издржавање за лица које је по закону дужан да издржава – своју малолетну децу ... у износу и на начин како је то утврђено извршном пресудом Основног суда у Нишу, Судска јединица у Алексинцу I 30 П2 бр. 1411/10 од 13.01.2011. године у износу и на начин како је то утврђено овом одлуком, тако што на име свог доприноса у издржавању није до 05. у месецу за текући месец уплаћивао на руке законском заступнику малолетних оштећених, мајци ББ новчани износ од по 5.000,00 динара за малолетну ВВ и по 4.000,00 динара за малолетну ГГ...“, јасно и недвосмислено произилазе сва битна законска обележја два кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, за које је окривљени оптужен и правноснажно

оглашен кривим, па стога нижестепени судови нису повредили кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП на штету окривљеног.

Наиме, битно обележје предметног кривичног дела је да је судска одлука којом је утврђена дужност окривљеног да даје издржавање за лице које је по закону дужан да издржава извршна, а која чињеница извршности означене пресуде је наведена у изреци првостепене пресуде, при чему сам датум извршности судске одлуке није битно обележје предметног кривичног дела, како то у захтеву истиче бранилац окривљеног и стога не мора ни бити наведен у чињеничном опису кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ за које је окривљени правноснажно оглашен кривим.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у преосталом делу је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости нумерише и образлаже и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Како се, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости не може поднети због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у напред наведеном делу оценио као недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. ЗКП у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, захтев одбио као неоснован, док је у преосталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић